

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.545 van 24 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen zijn ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 31 maart 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2008.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE SMET, die verschijnt voor verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 1999 vraagt de verzoekende partij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 14 maart 2000 neemt de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State dat op 23 april 2002 bij arrest nr. 105.766 wordt verworpen.

1.2. Op 16 februari 2007 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9, derde lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 7 februari 2008 door de gemachtigde van de minister onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 maart 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 31 maart 2008 wordt de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de “kosten als naar recht”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat wat de procedures voor de Raad betreft vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van laattijdigheid op betreffende het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste en tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst in haar repliek naar de foutieve vermelding van de beroepsinstantie, met name de Raad van State in plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd aldus verkeerd ingelicht wat de beroepsinstantie betreft en wat een fout van behoorlijk bestuur is. Zij heeft initieel het verzoekschrift overgemaakt aan de Raad van State.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de eerste en tweede bestreden beslissing.

- Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing: de beslissing van 7 februari 2008 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 31 maart 2008. Derhalve is 30 april 2008 de uiterste datum waarop verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 20 mei 2008 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou haar bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De verzoekende partij voert geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Waar verzoekende partij lijkt te verwijzen naar de foutief vermelde beroepsinstantie in de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing de beroepsinstantie correct vermeld is. Verzoekende partij kon bijgevolg, na een zorgvuldige lezing van de eerste bestreden beslissing, zich niet 'vergissen' in de beroepsinstantie noch in de beroepstermijn om haar verzoek tot nietigverklaring op ontvankelijke wijze in te dienen.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is bijgevolg laattijdig ingesteld. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij dient met betrekking tot de eerste bestreden beslissing te worden aangenomen.

- Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing: het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 maart 2008.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitdrukkelijk verwezen naar de Raad van State om een beroep tot nietigverklaring of een vordering tot schorsing tegen voormelde beslissing in te dienen. Deze foutieve vermelding van de beroepsinstantie, met name de Raad van State in plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stuit de beroepstermijn. Artikel 2, 4° van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet immers dat elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van de federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijn vermeldt, bij ontstentenis waarvan de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang neemt.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing is bijgevolg tijdig ingediend. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij dient met betrekking tot de tweede bestreden beslissing te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het middel voert verzoekende partij aan dat de beslissing onbehoorlijk en onvoldoende is gemotiveerd. Verzoekende partij verwijst naar haar vluchtredenen en problemen in haar land van herkomst, naar de politieke achtergrond waarin de Conventie van Genève is ontstaan en de politieke situatie in een aantal "ex-oostbloklanden" vandaag. Verzoekende partij stelt vervolgens dat zij kan beschouwd worden als behorende "tot een bepaalde sociale groep" die vervolgd wordt, in de zin van de Conventie van Genève. Zij behoort tot de "zwakkere klasse van niet-corrupte ambtenaren" en dat zij wel degelijk een "politieke vluchteling" is. Zij stelt dat zij niet alleen kans op vervolging heeft maar dat zij en haar familie weldegelijk vervolgd zijn. Verzoekster stelt dat de argumentatie van het "Consulaat-Generaal" totaal ongegrond is.

Ter adstructie van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

"Naast de bovenvermelde feitelijke redenen werpt verzoekster op dat de beslissing terzake onbehoorlijk en onvoldoende is gemotiveerd;

Verzoekster vluchtte uit haar land, nadat zij aanhoudend sterk werd bedreigd en verkracht door onbekenden, terwijl haar man in dezelfde context omkwam in een opgezet auto-ongeval, dit alles nadat zij in overheidsdienst vier winkeliers wegens taksontduiking had geverbaliseerd en weigerde zich te laten omkopen, waardoor de vier winkeliers bankroet gingen.

Verzoekster heeft uiteindelijk op aandringen van haar directe overste ontslag uit overheidsdienst moeten nemen nadat hijzelf werd bedreigd. Verder kon verzoekster uiteindelijk niet ten rade bij de plaatselijke politie gelet op het niet onbekend gegeven dat zij samenwerken met de mafia. De politie deelde trouwens mede aan verzoekster dat het zgn. ongeval dat haar man overkwam geen gewoon ongeval was, maar niet kon helpen om de daders terug te vinden, evenmin als dit gebeurde in verband met de dreig telefoons.

De Conventie (Genève dd. 28.07.51) was opgesteld in het licht van de problemen welke zich toenmalig voordeden, en van de staatsstructuren waarin deze zich voordeden, te weten enerzijds een aantal democratische staten en anderzijds slachtoffers van een aantal dictatoriale staten, waar bepaalde bevolkingsgroepen of sociale klassen, geconfronteerd werden met vervolgingen bij dewelke zij de bescherming van dit land niet konden of, uit vrees, wilden inroepen, met dien verstande dat het hier om dictatoriale landen ging, of gegaan was, waar wel een echte staatstructuur bestond en waar de staat zijn agenten in de hand had, ook al werd de manier waarop dit gebeurde, als onaanvaardbaar aanzien door de landen welke toetraden tot voormelde Conventie.

Op heden wordt men in een aantal ex-oostbloklanden geconfronteerd met een situatie waar men zelfs niet meer van een onrechtvaardige rechtstaat kan spreken, maar van landen waar men eerder te maken heeft met een centraal nominaal gezag dat steunt op lokale feitelijke gezagdragers, welke nolens / volens samenwerken, of al dan niet gelaten samenwerking met misdadige elementen, waarbij staatsonderhorigen en inzonder personen welke in overheidsdienst werken, en zich daar niet willen toe lenen, de ogen niet willen sluiten voor bepaalde vormen van criminaliteit en weigeren zich te laten omkomen, als een klasse van spelbrekers worden aangezien, op wie druk, zowel moreel als fysisch (verkrachting, verongelukken van verzoekster echtgenoot), aangevoerd wordt om zich gedwee en onderdanig te gedragen, en de misdaad te laten begaan.

Verzoekster kan in die optiek als een klasse aanzien worden-blijkens artikel 7.5 van het gemeenschappelijk standpunt van 04.03.1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmonieerde toepassing van de definitie van de term "vluchtelingen", artikel 1 van het Verdrag van Genève dd. 28.07.1951 uitdrukkelijk gesteld wordt dat het mogelijk is dat het behoren tot een bepaalde sociale groep door de vervolger alleen wordt toegeschreven aan de persoon of groep die vervolgd wordt.

Uit het verhoor van verzoekster blijkt dat zij juist vervolgd wordt omwille van haar toebehoren tot de zoniet minoritaire, dan toch minstens zwakkere klasse van niet-corrupte ambtenaren;

Dat continue-doods / fysisch –morele" bedreigingen door een bepaalde misdadige groepering, met een grote basis en talrijke getrouwen en aanhangers met bovendien politieke bescherming en gedogenheid door het politioneel apparaat, wel degelijk maakt dat verzoekster een "politiek" vluchteling is;

Dat verzoekster zich immers diende te onderwerpen aan de wil van die voormelde groepering (en aldus beperkt werd in al haar vrijheid), wat zij niet wilde gezien in strijd met haar rechtvaardig en democratisch geloofsovertuiging;

Krachtens de Conventie van Genève valt verzoekster onder één van de vijf gronden waarop de vervolging gebaseerd is, inzonderheid haar politieke overtuiging en opvattingen van de rechtsstaat welke duidelijk verschilt van de kwestieuze overheid en omwille van dat verschil bestaat er in haar hoofde niet alleen de kans van vervolging, maar heeft zij en haar familieleden deze effectief moeten ondergaan, als was het onder het mom van de aldaar met de scepter zwaaiende mafia, geruggesteund door de zgn. officiële overheid.

Immers de –kans op- vervolging dient niet alleen uit te gaan van de overheid van het land van herkomst maar kan even zozeer uitgaan van medeburgers of bepaalde groepen waarbij de overheid van het land van herkomst hiertegen geen bescherming kan of wil bieden.

De argumentatie van het Consulaat-Generaal is hier dan ook totaal ongegrond wanneer zij stelt dat verzoekster zich steeds tot de -officiële- overheid kan richten: immers laat de Conventie toe dat het statuut van vluchteling gegrond kan ingeroepen worden wanneer –zoals in casu- wanneer de vluchteling de bescherming van het land van herkomst niet wil inroepen precies omdat verzoekster als asielzoekster een terechte vrees heeft voor vervolging;

Dat er derhalve voldoende redenen zijn op hoger genoemde beslissing te vernietigen;"

3.2. Waar verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht schijnt aan te voeren, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met als determinerend motief dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet werd erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 april 2002.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en niet erkend werd als vluchteling.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoekster stelt vervolgens in haar verzoekschrift in essentie dat zij wel een "politiek vluchteling" is en dat de argumentatie van het "Consulaat-Generaal" totaal ongegrond is. Dit middel is gericht tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 14 maart 2000 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en niet tegen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Overigens kan worden opgemerkt dat de Raad van State het beroep tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf bij

arrest nr. 105.776 op 23 april 2002 definitief heeft verworpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.